

povinnému za další návrh na útratách jen částka, o niž by byly vzrostly útraty jediného návrhu.

Čís. 10072.

Doplnění směnky, jež není bezprávné nebo proti úmluvě, lze provésti kdykoliv, i za sporu. Stalo-li se tak za sporu, jde o změnu žaloby.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, Rv I 1107/30).

Procesní soud první stolice zrušil k námitkám žalovaného směnečný platební příkaz. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že první soud zrušil směnečný platební příkaz ohledně směnky vydané v Praze dne 8. března 1926 na 70.000 Kč z důvodu, že označení remitenta v době vydání směnečného platebního příkazu scházelo a stalo se teprve po podání námitek, ač náležitost tuto lze i později do vydání rozsudku doplniti a žalovaná strana ani nenamítala, že neměla úmysl se zavázati podpisem směnky. Avšak údaj remitenta jest podstatnou náležitostí (§ 3 čís. 3 sm. zák.), bez které nevznikne směnečný závazek (§ 6 (1) sm. zák.). Žalobce, vydatel směnky, ani netvrdí, že šlo o blankosměnku a že mu podle úmluvy s akceptantem bylo ponecháno právo tuto scházející náležitost vyplniti (§ 6 (2) sm. zák.). Nemohla se proto směnka dodatným vyplněním, jak nesporno po podání námitek, státi platnou a závaznou směnkou. Směnka, na jejímž podkladě směnečný platební příkaz má býti vydán, musí míti všechny náležitosti platné směnky (§ 557 c. ř. s.), v § 559 c. ř. s. citovaný § 552 c. ř. s. výslovně požaduje, by námitky byly podány do tří dnů advokátem písemně (§§ 75, 78 c. ř. s.), rok k ústnímu jednání nařizuje se jen k jednání o těchto v čas písemně podaných námitkách, ústní jednání omezuje se tedy jen na včas podané písemné námitky a nemůže se týkati námitek později písemně, ale opožděně podaných, tím méně ústně za jednání přednesených. Směnečné řízení civ. řádem soudním v šestém dílu mezi zvláštními způsoby řízení v oddílu druhém upravené vylučuje možnost, by použito bylo ustanovení § 179 c. ř. s., nové okolnosti ovšem uváděti a nabízet nové důkazy za ústního jednání jest přípustno, ale jen k provedení písemně podaných námitek, jichž toliko se může týkati zahájené jednání. Proto s ohledem na tyto předpisy není přípustno směnku za sporu po podání námitek dodatně doplňovati a vzhledem k tomu pak další námitky činiti. Použití ustanovení § 406 c. ř. s., kterého se odvolatel dovolává, jest tu právě vyloučeno, ustanovení to předpokládá, že pohledávka zažalovaná již v čase podání žaloby po právu trvá, směnečný závazek nevznikl a proto směnečný platební příkaz neměl býti vydán. Žalovanou stranou vznesená námitka neplatnosti směnky pro nedostatek podstatné náležitosti plyne ze směnečného práva samého (§ 87 sm. zák.), týká se objektivní jsoucnosti směnečné obligace, a proto právem

prvý soudce této absolutní námitce vyhověl a směnečný platební příkaz zrušil (§ 553 c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání nelze upřítí oprávnění. Okolnost, že směnka byla teprve dodatečně vyplněna označením remitenta, není na závalu její platnosti a námitka žalovanými v tomto směru vznesená byla by opodstatněna jen, kdyby byli tvrdili a dokázali, že se toto doplnění stalo bezprávně nebo proti úmluvě, což však ani netvrdili (§ 6 odst. (2) směn. zák.). Nesejde tudíž na tom, že dovolatel netvrdil, že šlo o blankoakcept. Takové doplnění směnky lze provést kdykoliv, také ještě za sporu (srov. Staub komentář ke směn. ř. čl. 7. poznámka 12). Tu ovšem takovou změnu jest považovati za změnu žaloby, neboť původně byla žaloba opírána o listinu, která pro nedostatek podstatné náležitosti směnkou nebyla a teprve dodatečným doplněním se stala směnkou. Poněvadž však žalování proti této změně žaloby nic nenamítali, bylo o změněné žalobě jednati podle § 235 c. ř. s. a okolnost ta mohla po případě míti vliv jen v otázce útrat. V řízení směnečném platí podle § 559 c. ř. s. předpisy § 550 až 554 o řízení rozkazním. Již v rozhodnutí sb. n. s. čís. 1174 vyslovil a odůvodnil nejvyšší soud zásadu, že i v ústním jednání, jež bylo zahájeno o námitkách proti platebnímu příkazu, může žalobce učiniti nový skutkový přednes a změnit žalobu, čímž ovšem i žalovaný nabývá práva k příslušnému novému přednesu. Nelze o tom pochybovati, že by dovolatel mohl směnku nyní již vyplněnou znovu zažalovati, a přičilo by se zásadě procesní hospodárnosti, kdyby směnečný platební příkaz byl zrušen jen z toho důvodu, že směnka byla teprve za sporu vyplněna, a kdyby žalobce byl takovým způsobem donucen k podání nové žaloby. Poněvadž se soudy nižších stolic důsledkem mylného právního posouzení věci nezabývaly ostatními námitkami žalovaných, bylo vyhověti dovolání a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 10073.

Bylo-li ve sporu o rozluku manželi uloženo prozatímním opatřením platiti manželce výživné, nelze exekuci k vydobytí dlužného výživného odložit k opošíční žalobě manžela a to ani proti složení jistoty. Lhostejno, že exekuce jest vedena pro výživné z doby minulé.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, R II 230/30.)

Prozatímním opatřením v rozlukovém sporu bylo manželce přiznáno výživné měsíčních 1.000 Kč. K vydobytí dlužného výživného 5.000 Kč byla manželce povolena proti manželi exekuce na svršky, proti níž manžel vystoupil žalobou opošíční, tvrdě, že výživné 5.000 Kč zaplatil vy-